

nasprotnikom, toda kdor ima oči, lahko vidi, kje tiči vzrok vsega tega. V tem, kakor govoré ti listi, išče ga človek zastonj, tudi tak, ki ni prijazen slov. ljudstvu, ne more reči, da je v teh listih beseda, kakor je doma v pošteni družbi, še manj pa, da mahamo mi, kakor pravi lopovi, po naših nasprotnikih.

Slov. ljudstvo po takem uvideva lahko z vsacim dnevom bolj, da upanje naše, češ, da pride z grofom Taaffejem novó in pravičniše življenje med avstrijska ljudstva, ni srečno in ni mu torej jemati za zlo, ako gleda tudi v tem, kakor na neko šego, katere ne hvali nihče ali prikazuje se po svetu že čedalje bolj in to pri nas po gostem. Ime ji ni lepo in mi ga tedaj zamolčimo, toliko pa rečemo, da je pri nas ne mara pravi — mož.

0 naši ravnopravnosti.

Ako kje kedaj, vidimo iz naslednjih vrstic, kako da se godi nam na naših domačih tleh. Trje bi se nam ne godilo, ko bi želeli na popolnem tujih krajih, naj bi se z nami govorilo v oni besedi, katero zastopimo. Mi za dnes podamo samo popis teh dogodeb, a pridržimo si še besedo za drugi krat. Tudi „Slov. polit. društvo“ v Mariboru, v čegar rokah so vsi dotični prepisi, upamo, da stopi v svojem času gledé teh in enacih reči na noge.

„Kako se krajni šolski svet pri sv. Kuni-gundi na Poh. bori z okrajnim šolskim svetom Konjiškim za slovensko uradovanje, posname se lahko iz naslednjih dogodeb:

1. Meseca junija 1884 poprosil je bil krajni šolski svet soglasno, naj mu okrajni šolski svet slovensko dopisuje.

2. Neusliščan zahteva krajni šolski svet v seji 17. decembra 1884 soglasno slovensko dopisovanje, ker razun gosp. župnika in učitelja nihče nemško ne razumi, hočejo pa vsi izvirnike čitati in razumeti. Nemški dopisi se od sih dob vsi nazaj pošiljajo.

3. Okrajni šolski svet v Konjicah ukaže nemške dopise sprejemati in reševati, nezadovoljnim s tem pa rekurirati na deželni šolski svet, dne 2. febr. 1885.

4. Na to krajni šolski svet odgovori: da ne bode še le po rekurzih iskal pravice, katero že ima po naravi, od države in cesarja, ampak se bo te kar poslužil: dne 22. februarja 1885, šte. 4.

Zopetni sprejem nekaterih nazaj poslanih nerazumljivih dopisov pa na to jih vsiljujejo proti prejemnici.

5. Okrajni šolski svet poroča dežel. šolskemu svetu, kaj se godi: dne 31. maja 1885, šte. 89, in verjetno je, da tudi priporoča, naj se Pohorci prisilijo. Vsled tega pride od okraj. šolskega sveta odlok, da ima zavoljo zamuje-

nega rekurza njegov nemški ukaz pravno moč. Ta ukaz se ponavlja, ter se nadaljevanju upornosti ali renitence naj ojstrejše kazni zapre-tijo: dne 22. junija 1885, šte. 309.

6. Krajni šolski svet na to odgovori, da za zvesto spolnjevanje naravnih, državnih od cesarja potrjenih postav ne more zaslužiti sponosa upornosti. Tudi se mu ni povedalo, zoper katero postavo se upira. Zato pošlje ovi sponos spoštljivo nazaj: dne 23. avgusta 1885, šte. 31.

7. Okrajni šolski svet bojda v tretjič ostre kazni zapreti; dne 11. oktobra 1885, šte. 434. Ta nemški ukaz, ker je za nje nerazumljiv, pošlje se nazaj in krajni šolski svet ostane molčé pri svojem, in pošilja vse nemške dopise nazaj.

8. Zdaj prevzame okrajno glavarstvo Celjsko eksekucijo v svojo roko; ponovi ukaz, nemške dopise sprejemati in rešiti, prepóve pet zopet doposlanih nemških dopisov nazaj poslati, češ, da jih bo sicer Celjski berič na tukajšnje stroške zopet prinesel in se še povrh kazen do 20 gld. zapreti; c. kr. okrajno glavarstvo v Celju, dne 11. decembra 1885, šte. 30.900.

9. Na to krajni šolski svet, dne 24. januvarija 1886, šte. 3, odgovarja, zanika ukaza pravno moč, ostaja na svojem stališču trpeče brambe svoje pravice, ter pusti pet nemških dopisov na mizi na razpolago.

10. Okrajno glavarstvo pošlje po županu Št. Jungerškem, Val. Kanglerj-u in načelniku Juriju Potniku nemški dopis okrajnega šolsk. sveta, dne 26. januarja 1886. Krajni šolski svet županu nerazumljivi dopis nazaj odrajta 29. januvarija 1886, šte. 1, župan ga v Celje nazaj pošlje.

11. Okrajno glavarstvo pošlje župana in 2 priči; kmeta Kaleba in Lukeža, nek nemški dopis šolsk. načelniku Juriju Potniku na hišo pribit. Kaj da je v tem listu, to se ne vé. — Potem došel je nemško-slovenski dopis, ta se je sprejel in rešil.

12. 5. marca 1886, šte. 3789, dobi župan od okrajnega glavarstva spet nemški šolski dopis in ukaz, ga vpričo 2 mož načelniku na hišo pribit; poslal je župan, ker nobeden ni hotel temu delu za pričo iti, vso reč kot neizpeljivo v Celje nazaj.

Tako stoji stvar zdaj, in krajni šolski svet pričakuje mirno ali zapretenih kazni in rubežev, ali pa potrebne svoje pravice, katera mu gre in katero tirja.

Opomniti je še, da so bili o tej stvari vsi sklepi krajn. šolsk. sveta soglasno storjeni; da šolska in politična oblast dopise, v katerih s kaznimi pretite, v lepi slovenščini pošiljate. Gotovo jo tudi, da po takem stiskanju mučenju in „slepe miši lovljenju“ z ubogim kmetom, njegova ljubezen in spoštovanje do oblasti ne more rasti.

Originali prepisov so pri šolski in politični gosposki.

Krajni šolski svet sv. Kunigunde na Pohorju,
dne 14. marca 1886.“

Gospodarske stvari.

Znamenja dobre kokoši jajčarice.

Marsikatera gospodinja redi celo tropo kokoši okoli hrama, pa vendar ji primeroma premalo jaje po svojem številu nesejo. Vzrok te nedostatnosti pa leži v tem, da ne zna dobrih jajčaric od slabih razločevati. Le dobre jajčarice bi se morale za rejo obdržati. Zato hočemo tukaj nekaj znamenj dobre jajčarice našim gospodinjam povedati, da se znajo po njih pri izbiranju dobrih jajčaric ravnati.

Prvo znamenje je greben in pa brada. Kolikor bolj temno-škrlataste rudeče barve je greben in brada o času, kedar kokoši začno nesti, toliko boljše jajčarice so kokoši. Srednje in slabe jajčarice imajo bledorudeč greben in brado, ušesnice pa so umazano-belkaste in zažoltelo-roževito rudeče. Drugo znamenje je perje okoli zadnjega dela trupla. Kolikor bolj je to perje šopu podobno, ki je skoraj tako, kakor v ovet se razpuščajoča artišoka, toliko boljša jajčarica je kokoš; če je pa perje gladko in se trupla tesno drži, je to znamenje, da kokoš ni posebna jajčarica.

Ako se kokošim med pičo zadostivna množina otolčenih jajčnih lupin ali apna pomeša, tako to pomaga, da kokoši ne le rade jejo, ampak tudi da dva do trikrat toliko jaje nesejo. Dobro rejena kokoš more veliko jaje nanesti vendar pa tega ne more, če ji manjka snovi, iz katere se dela jajčna lupina, ko bi sicer njena hrana tudi prav redivna bila. Morala bi do cela prenehati jajca nesti, ko bi se le z brezapneno hrano in z vodo redila.

Sejmovi. Dne 9. maja v Arnožu. Dne 10. maja v Brežicah, v Podplatu, pri sv. Primonu, v Središču pa v Trbovljah. Dne 12. maja na Planini in v Slov. Gradcu. Dne 13. maja v Gradcu.

Dopisi.

Iz Maribora. (Majnikova veselica v dijaškem semenišču.) Na belo nedeljo smo v semenišču kaj veseli večer imeli. Predstojništvo semenišče je razposlalo načrt majnikove veselice, pri kateri so se menjale pesni in govori in glediščina igra. Okoli pete ure popoldne so počastili milostljivi knez in škof semenišče s svojim prihodom in kmalu se je zbralo okoli prevzvišenega gospoda lepo število

odličnih gostov. Zapazili smo več preč. gg. stolnih korarjev, častnega korarja, St. Peterškega, profesorje bogoslovja, ravnatelja c. kr. gimnazije in prof. verozakona na viši gimnaziji, nekoliko drugih duhovnih gospodov in večino bogoslovskega semenišča.

Pesni so nas vrlo zanimale; vendar so nam bolj dopadale pesni mešanega kora, kakor pa moški čveterospevi, temu pa se ni čuditi, — so pač še mlada grla. Odlično je prednašal sedmošolec J. O. Gregorčičevo pesen „Oljki“. Pesen pa je res sama na sebi tako izborna, da bi Gregorčič imel častno mesto med pesniki, če bi bil edino le to pesen stvaril.

Glediščna igra „lakomnosti krivda in poravnava“ je sploh sama ob sebi dobra igra. Gledišče naj bi človeka likalo in njegovo srce blažilo: take vrste igra je gotovo imenovana igra. In kako lepo so jo mladi dijaki igrali; bilo jih je veselje gledati in poslušati. Pred vsemi pa se nam je prikupil, kakor hitro je stopil na oder skopuh — šestošolec J. St. — Kar ga je od nog do glave — vse ga je bilo polno skopuha. Tako je bil lakomen, da se svoje lastne matere ni usmilil, ampak reva je prav gladu morala umreti. Njena smrt skopuhu srce zgane. Od zdaj se ne posti več iz lakomnosti, ampak pokori se za svoj greh, in prihranjeni denar obrača v prid revežem. Ko umira, sporoči vse svoje premoženje sirotišču. Tudi skopuhov strežnik šestošolec J. J. je bil prav na svojem mestu. Mil. knez in škof so izurjenost dijakov pohvalili in se preč. predstojništvu zahvalili za veseli večer, katerega jim je pripravilo. Ob enem so dijaško semenišče povabili prilično majnikovega izleta na svoj grad Windenau. Tudi mi smo preč. predstojništvu semeniščemu hvaležni za zabavo.
B.

Iz Ivanjec pri Negovi. (Krivo dolženje.) Vsem častitim bralcem nam zelo priljubljenega „Slov. Gosp.“ bode znan dopis: „Iz Negove“, cerkvena priloga šte. 16. t. 1. Zelo nerad mešam že skoraj pozabljeno stvar iz nova. Ali ker so me mnogi obdolžili, da sem jaz pisatelj onega članka, in mi za to celo s tepe-njem žugali, sem prisiljen, prositi slavno uredništvo, naj ono blagovoli odgovoriti, ali sem jaz res pisatelj dopisa iz Negove šte. 16. ali ne? — (Niste. Ured.) Vas pa vse, kateri ste me tega obdolžili, uprašam, kako vam je bilo mogoče to storiti, ker veste, kakošnje nasledke ima tak sum pri nas?! Sem že enkrat sam jih okusil. Ali sem morebiti koga kedaj osebno razžalil? Ali iz česa sklepate, da sem jaz ravno ta pisatelj? Morebiti, ker sem že enkrat kaj tacega pisal? To vas pa zelo moti in ste celo pozabili, da ide lisica samo enkrat na led. In poleg tega je dopis od Negove in ne iz Ivanjec, moje domovinske vasi. Sedaj, mislim, boste